

V roce 2006 projel Kamil Štabla na motocyklu Kentoya Blow Up 250 Evropu s Peticí proti diskriminaci osob se zdravotním postižením. Sám Kamil je zdravotně postižený, má postupné tuhnutí páteře a kloubů, a touto protestní jízdou chtěl poukázat na to, že postižení jsou schopni podat mnohdy vyšší výkony než lidé zdraví, i když je to stojí nemalé úsilí, a neměli by být proto nijak diskriminováni. V rámci své jízdy z Česka přes Rakousko, Itálii, Monako, Francii, Španělsko, Portugalsko, Belgii a Německo sbíral podpisy pod svou petici a také množství zážitků, o které se s Vámi podělil v reportáži uveřejněné v časopise Moto Roudé Magazin 4/2006 - naleznete ji na následujících osmi stranách:

Protest Ride - Europa 2006

KENTOYA
FREERIDE
www.kentoya.cz

Zdravím všechny příznivce jedné stopy, kterým posílám zážitky z naší cesty po evropských zemích, jež jsme projeli i s Peticí proti diskriminaci osob se zdravotním postižením. Ptáte se, proč zrovna s Peticí? Odpověď je jednoduchá. Já osobně jsem zdravotně postižený, má nemoc je Bechtěrev - postupné tuhnutí páteře a kloubů. K tomu se přidávají i jiné komplikace, ale to je na dlouho a o tom ani nechci psát. Prostě, jednoho dne mi ochrnutly nohy a zůstal jsem na invalidním vozíku. Naštěstí jsem se z toho částečně vyhrabal a ještě než jsem stál na čtyřech, to je za pomoci berlí, už jsem přemýšlel, jak se vrátit k ježdění na motorce. Jednoho dne to přišlo jako blesk z čistého nebe. Uskutečním jízdu na motorce po Evropě! Začal jsem plánovat. Na srazu v „Jerloškách“ v roce 2005 jsem sehnal kamaráda, který chtěl jet se mnou a dělat mi záchranu, kdyby mi zase začaly blbnout nohy. Koncem roku 2005 jsem měl zajištěny téměř všechny sponzory a dokonce i motorku od firmy Kentoya. Je to Blow Up 250, chopper o malém obsahu, ale rozměrů i váhy velké motorky.

Text a foto: Kamil Štábl, Kentoya 250 Blow Up

Protest Ride 2006

Den nultý (29. 4. 2006) a první: Start z Jerlošek za ošklivého až nechutného počasí. Pršelo, a tak jsme museli zrušit naplánovaný doprovod kolony motorkářů spojený s výjíždkou. Nic naplat, počasí neporučíme. Za doprovodu nekonečného, nepříjemně hustého a vydatného deště jsme vyrazili směr Luhačovice, kde nás již očekávali v hotelu Ogar. Tam jsme uschli a odpočali si. Druhý den nás čekalo překvapení v podobě akce připravené na naši počest. Jídlo, pítí, dvě hudební skupiny, jako host Láďa Mišík atd. Na cestu jsme dostali valašské pásy i valašské peníze a nějakou medicínu.

Den druhý (1. 5. 2006): Po náročné noci jsme se probudili opět do chmurného rána. Rozloučili jsme se se sponzory a rodinou a vydali se směr Rakousko. Jen se roztočila kola našich mašin, začalo opět vydatně pršet. Už nás to ani nepřekvapilo a ani nám to nevadilo. V poledne parkujeme u motorestu v Poštorné poblíž hraničního přechodu. Jak tam tak sedíme, podíval jsem se z okna ven a zdálo se mi, že něco není v pořádku... Ano, začalo vycházet slunce a mraky se najednou rozutekly pryč! To bylo radosti. Mohli jsme sundat nepromoky a jet zase pohodlně dál.

Chtěli jsme dát Rakousko celé na jeden záťah, ale nějak to nevyšlo. Zdržela nás Videň, projížděli jsme ji 2 hodiny. Kolem půlnoci jsme to vzdali na parkovišti u tankárny před Klagenfurtem, po 650 km z Jerlošek. Ustlali jsme si mezi motorkami a přes ně hodili celtu. Na to, že jsme byli v Alpách, tady bylo celkem teplo – ve srovnání se zimou, která panovala u nás v republice.

Den třetí: Probuzení bylo velice příjemné, teplo, slunce a sucho. Vydáváme se směr Itálie přes hraniční přechod Thorl. Až večer vjíždíme do vesničky Bognano a zastavujeme u pizzerie, ze které se linula nádherná a lahodná vůně. Neodolali jsme a dali si pizzu. Když ji přinesli, byl jsem v šoku. Pizza jako stodola. Nebyla klasická kulatá, ale jako obrovská taštička. Ani jsme ji nedoždli, i když byla vynikající.

Vyrazíme dál směrem na Veronu. Je děsné vedro, tak opět zakotvíme na parkovišti u pumpy, kde to po ujetých 400 kilometrech vzdáváme.

Den čtvrtý: Ráno kolem šesté nás probudila děsná rána. Vylezu ze spacáku a dívám se směrem k cestě, odkud se ozvala. No nazdar, tak takový budiček jsem ještě nezažil. Kousek od nás to do stromu napálila ženská s Unem. Naštěstí se jí nic nestalo.

Před polednem děláme pauzu, je hrozné vedro a už nemohu. Vidím odpočívadlo, jedu tam, avšak nevšímám si, že je to samý oblázek, a přibrzdím přední brzdou. Hups a ležím pod motorkou. Před zlomeným kotníkem mne naštěstí zachránila brašna od firmy Lojzo. Hned u mne stál nějaký Ital a pomáhal mi zvednout motorku. Chtěl mne odvést do nemocnice, ale já byl v pořádku, poděkoval jsem a rozešli jsme se.

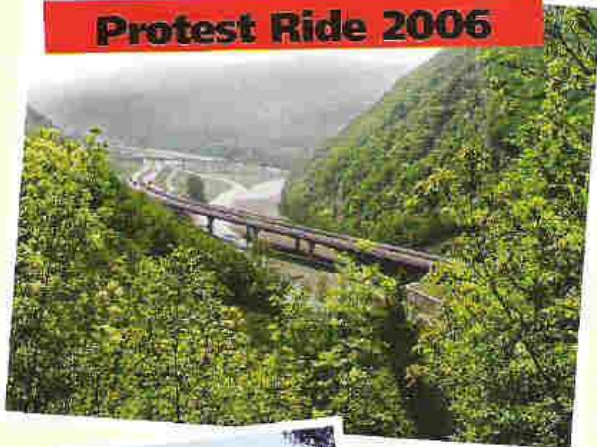
Ten den jsem měl prostě pech. Tankujeme benzin a já si položil přílbu na zem ke stojanu, ať mi nespadne na zem. V hadici však byl takový tlak, že jsem si polil nejen nádrž a sedlo, ale i rukavice a kalhoty. Utřel jsem všechno, co se dalo, a беру do ruky přílbu. Byla úplně nová, dívám se a... prasklé plexi. No paráda. Pak jsem zjistil, že jeden Talián si bral kbelík s vodou na umytí skla a do přílby mi musel kopnout. No nic, už jsem s tím nemohl nic dělat.

Pak už byl svatý klid a smůla mne opustila. Zbytek dne a přelozd k moři mi zneprjemnilly zatáčky v horách Appenino Ligure. Rovných 100 km jen zatáčky a kopce, jako na houpačce. Nahoru a zase dolů. Některé byly tak prudké, že jsem je najížděl jako nákladák. Chopper měl dost malý rejď.

Cesta přes hory až na pobřeží do městečka Sestri Levante nám trvala skoro 2 a půl hodiny. Je už 1 v noci, když vjíždíme do Janova, a po projetí města, které bylo i touto dobou nádherné, končíme

Protest Ride 2006

jako obvykle na odpočívadle mezi auty. Dnes jsme najeli jen 350 km, hodně nás zdržely a unavily ty hory.

Spalo se nám moc dobře, při usínání byl slyšet příboj narážející na skalnaté pobřeží.

Den pátý: V Monaku nebyla šance se zdržet, neboť se už připravovala zdejší Velká cena. Bylo hodně uzavěr na cestách a všude četníci, špatně se to projíždělo. Právě peklo nás ale teprve čekalo. Strašlivě horko a neskutečná zácpa na silnici, tak takto srdečně nás přivítalo město Nice. Projížděli jsme jím více než 2 hodiny. Pořád jsme jen stáli a kolega málem uvařil své SV 650.

Tento den byl pro mne dosti kritický, ujeli jsme jen 300 km. Musel jsem často odpočívat, neboť mě tělo odmítalo poslušnost a bolesti byly dosti kruté.

Konečně jsme našli kemp s názvem St.-Raphael (doporučuji všem, kteří sem zabloudíte), kde nás vzali bez problémů i po 22. hodině. Konečně sprcha, po čtyřech dnech bez mytí.

Den šestý: Ráno v kempu bylo moc příjemné. Bylo na mně znát, že jsem odpočatý, jen jsem měl nepříjemné bolesti. Dnes nás čeká St. Tropez, moc se těším.

Po příjezdu na místo mě však obšlo zklamání - četnická stanice byla zrušena. Zůstal jen ošuntělý nápis pro turisty, dovnitř se nikdo nedostane. Škoda, mohli tam udělat třeba muzeum.

Asi 48 km před Marseille jsme opět našli to pravé ořechové - odpočívadlo, kde se dalo přespát. Zajeli jsme za kamlony a tam to rozbalili. Konečně jsem si uvařil kafe a polévku ze sáčku. Počastovali jsme se domácí slivovici, popřáli si šťastnou cestu a vyvedený zítřek. Dnes jsme ujeli 365 km.

Den sedmý: Ráno bylo dosti chladné, tak začínáme balit a vyrážíme. Před Marseille jsme pro jistotu najeli na dálnici. Představá, že bychom Marseille měli projíždět centrem po státní komunikaci, mne dost děsila. Pohled na toto město z dálničního mostu byl velkolepý. Poprvé v životě jsem viděl čtyřprahovou křižovátku tak obřích rozměrů. Pak jsem se těšil na Španělsko.

Dnes máme v plánu popojet alespoň 100 km za Barcelonu, abychom byli druhý den na oběd ve Valencii. Cesta ubíhá celkem dobře a v klidu. Při další pauze u jedné čerpací stanice se rozhodujeme, že to tady po 463 km zabálíme. Čeká nás večer s českými kamionáky, pivem a slivovici.

Den osmý: Měl jsem slabě spaní a ve 3.25 mne probudil nějaký šuchot za hlavou. Otevřu oči a nade mnou něčí ksicht. Natahoval se pro mou přilbu, která visela na páčce pod bundou. Zarval jsem na něj dost hlasitě a sprostě, ten gipsy se lekl, popadl bundu a utíkal k nastartovanému autu, které čekalo opodál. Byla to naštěstí obyčejná letní bunda ze sekáče, takže ztráta nebyla velká. Tak takto mi začalo další ráno naší cesty a vlastně první ráno ve Španělsku.

Cesta do Valencie ubíhala docela dobře. Najeli jsme na kvalitní cestu dálničního typu kopírující pobřeží a projížděli pěknou scenérií, kterou jsem si celkem vychutnával. Po příjezdu do Valencie беру telefon a píšu SMS svému kamarádovi Rafaelovi, který pro nás přijel autem a dělal nám doprovod až k němu domů. Čekala na nás už celá rodina. Seznámili jsme se loni při mé návštěvě Valencie, kdy na mne sedlo štěstí a vyhrál jsem na internetu letecký zájezd na zdejší poslední závod seriálu MotoGP.

Pozoruji na sobě, že naše cesta mi nedává pouze poznání nových lidí a krajů a také krásných zážitků, ale že konečně i hubnu. Dnes máme najeto 230 km.

Den devátý: Vstáváme do nádherného dne ve stejně nádherné Valencii. Je půl deváté - nezvyklé tak pozdě vstávat. Spalo se mi moc dobře, dokonce se mi i něco zdálo. To asi ta postel po tak

dlouhé době, lépe řečeno po tak nezvyklé době spaní ve spacáku.

Dnes mne čeká výměna oleje v motorce. Pak ještě prohlídka celého stroje, zda nepotřebuje nějakou opravu nebo jiné lékařské ošetření. Byl jsem velice mile překvapen, kromě drobných problémů s elektrickou žádný jiný.

Hned po těchto procedurách byl plán takový, že pojedeme dál. Nepovedlo se to. Nepustili nás. Kvůli nám Rafaelova maminka chystala už od sedmi ráno národní španělské jídlo a pozvala celou rodinu, aby poznali ty dva blázny, co jezdou na motorkách po celé Evropě. To sice neřekla, ale někdy jsem si všiml pohledů jedné z Rafaelových tet, že na nás vzhlíží, jako bychom byli opičáci v kleci.

Jinak rodina a chování k nám bylo velice vřelé, upřímné a víc než přátelské. A oběd jedinečný. Snědli jsme hlavní chod, byl jsem dost plný, a mamka přinesla další chod, nějaká specialita. Vypadalo to jako vaječina, také to tak občas i chutnalo, ale byly v tom nějaké ingredience, které jsem jedl asi poprvé. Výtečné. Také jsme pili velice lahodné červené víno. Ke všemu se přikusoval báječný zeleninový salát, kde byly tři druhy oliv, okurky, cibulky atd., no prostě senzace.

Dojedli jsme druhý chod a já už funěl. Bác - přinesli třetí chod. To jsem už nezvládal, ale musel jsem. Rafaelova máma opět zdůraznila, že je to její specialita, a tak jsme jedli. Tentokrát to byl moučník, zapékaný pudink. Také senzační, prostě nešlo to odmítnout. Navíc, když tam vládne matriarchát, nikdy nevíte, kdy vás žena-hlava rodiny vezme po hlavě párníčkou...

Dojedli jsme a přišel další chod: pečivo, salám a sýr. A nakonec hromada různého ovoce. Já už fučel jako parní lokomotiva. Bylo to nádherné, jen toho bylo trochu moc. Pak přišlo kafe a cigárko, no a poté rozloučení s rodinou.

V 16 hodin jsme odjížděli směr Alicante. Rafael na své Ducati 750 nás doprovodil až k dálnici. Objali jsme se a pak nám popřál super TRIP, vzrušující jízdu plnou adrenalinu a krás. Pak se rozplakal a doslova nás odehnal. Teprve teď jsem pochopil, jaký je Rafael vzácný člověk a kamarád na celý život. Bylo mi všelijak, byl bych rád, kdyby mohl jet s námi.

Cesta ubíhala velice dobře, navíc jsme byli odpočatí. Jen nám foukal hrozně silný vítr. Kolem půl deváté zastavujeme u motorestu, kde si dávat kafe. Při odjezdu vyrážíme k blízkému kruhovému objezdu. Petr si nevšiml značení a odbočuje doleva. Já jedu, jak se má. Co čert nechtěl, přijíždí policie na dvou BMW 1200 a všimli si Petrova přestupku. Šup za ním, už jsem věděl, která bije. Zastavuji za nimi a čekám, co z nich vypadne. Petr měl zaplatit 450 euro pokutu! Ukecal to asi po půl hodině na neuvěřitelných 42 euro...

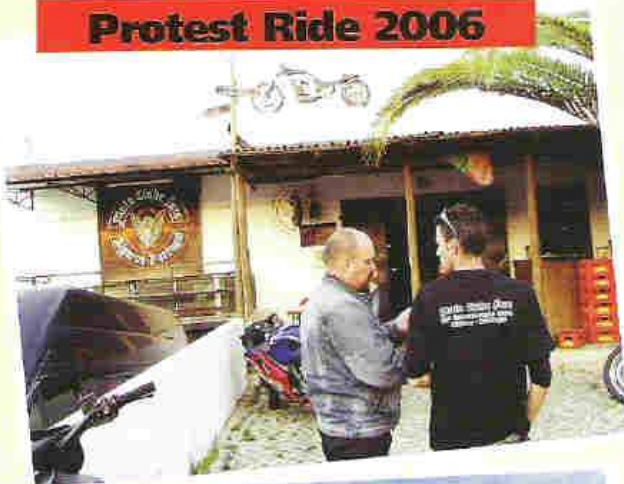
Kolem půlnoci jsme se dostali asi 10 km za město Elx a našli tam kemp. Tam jsme to zabalili a šli spát. Dnes jsme najeli opět 230 km.

Den desátý: Ráno nás probudil zuřivý vítr od moře. Byl opar a přes něj se dralo na svět slunce. Bude krásně. Už od Valencie se teploty začaly zvedat a někdy bylo i 35 stupňů. No nic, balíme a jedeme směr Cartagena.

Moc jsme to nepřeháněli. Začal jsem mít problémy s kyčlemi, dost bolely, a tak naše zastávky na odpočinek byly častější než jindy. Petr byl velice trpělivý, a tak nám to nedělalo žádné problémy. Nedaleko města Almería, kde odpočíváme, jsme objevili úžasný zapadlý koutek u moře i s útesy a malinkým přístavem. Nádherná! Navštívujeme i zdejší restauraci. Španělsko je prostě Španělsko, nádherné a milé.

Protest Ride 2006

Dnešek je opět plný zápasu s větrem, a tak i únava se projevuje a nastupuje rychleji než kdy jindy. Připadám si chvílemi jako Don Quichotte. Ve městě Almeria najíždíme na čerpací stanici a dáváme si delší pauzu. Kourím, piji kávu a v tom slyším: „Čaute, chalani, odkiaľ ste?“ Bylo to milé přivítání. Kluci byli z Nitry a prozradili nám, že som jezdi pro veškerou zeleninu, jako jsou rajčata, papriky, okurky a také ovoce. Vyplatí se to vozit. Když přijedete do Almerie, tak se nestačíte divit. Je to obrovské město obehnané ještě větší plochou fóliovníků, ve kterých se právě zelenina na vývoz pěstuje. Fóliovníky vidíte už před městem a také ještě daleko za ním. Místní využívají kdejaký kousíček pozemku, dokonce i na téměř nepřístupných skalách. Jsou velice houževnatí a pracovití.

Z Almerie vyrazíme na město Adra a stále ještě potkáváme spoustu fóliových ploch. Nebere to konce. Nakonec objevujeme i kemp. Zajímavé, kemp se nachází uprostřed fóliovníků, kdo by to čekal?

Je to tříhvězdičkový kemp a nese název Las Vegas. Platíme hned, za oba i motorky je to jen 12 euro. Dnes máme natočeno 380 km.

Den jedenáctý: Probuzení v Las Vegas bylo dosti rušné. Je to tady jako jedna velká botanická zahrada, kde je spousta různých ptáků dělajících děsný kravál. Někteří krásně pískali, zato jiní - a těch bylo víc - vydávali příšerné zvuky, vrzali, skřipali atd. Balíme a jsem natěšený na další část cesty, protože dnes táhneme dobýt Gibraltar. Snad se nám to povede!

Jelo se velice dobře, ale i přesto jsme často stáli. Dnes pro změnu ne kvůli únavě či bolesti, nýbrž kvůli focení a natáčení. Stálo to za to. Zhruba v 18.30 přijíždíme do Gibraltaru. Je to paráda, projíždíme španělskou částí města plnou obchůdků a restaurací. Potkáváme mnoho černochů, muslimů a jejich zahalených žen. A přijíždíme k hranici Velké Británie, ke království britskému, chcete-li, kolem nádherného přístavu.

Jsou tu dost drsné kontroly. Prolézají komplet celá auta, zavazadlové prostory, za sedadly, prostě všude. Pak jsme trochu v šoku. Dostáváme se na řadu, pasy držíme v zubech a přijíždíme ke strážníkovi. Ten vidí české vlajky a bez kontroly nás posílá dál se slovy:

„Go, go, boys from Czech republic!“

Tak a stojíme na půdě Anglie, jak vzrušující. Nevím proč, ale Gibraltar mne přitahoval jako magnet a teď jsme konečně tady. Strávili jsme v britském království asi tři hodiny. Hrad byl už zavřený, a tak jsme si prošli náměstí a přilehlé centrum, které není moc velké, a pak vzhůru nahoru. Auty se dostanete jen zhruba do tří čtvrtin kopce. Je to tam šíleně úzké a zatáčky děsně malé a krátké, takže je umění se vytočit. Zvládáme to v pohodě a pak zaparkujeme na parkovišti u známých a drzých opic. Tady zažíváme kopec srandy. Opice si všimly, že jsme byli před návštěvou Gibu nakupovat bagety v supermarketu. Ano, byla to naše večere, ale to jsme si pouze mohli myslet. Ač jsme je dobře ukryli, tak ti opičí chuligáni je objevili. S rychlostí blesku jsme oba večeri pozbyli.

Vydáváme se zpět na další pouť, teď už směr Portugalsko - Faro. Asi 20 km za Gibraltarem na okraji města Tarifa nacházíme dosti slušný kemp. Nese jméno Río Jara a je hned vedle obrovské pláže, odkud je to do Afriky jen 15 kilometrů po moři. Úžasně. Máme najeto 380 km.

Den dvanáctý: Z kempu nás ráno vyprovodí déšť, ale byl tak jemný, že se dalo jet bez nepromoknutí. Doprovázel nás až do Jerezu. Pak začal nevidaný parák. 40 stupňů. Bylo to ubíjející, ale vidina cíle jménem FARO nás přitahovala jako Svatý grál. Nějaké vedro nás absolutně nemohlo odradit. Konečně Portugalsko. Hranicí je řeka a po mostě

s moderním designem se přes ní ocitnete v jiném světě. Stále jste v Evropě, jen na vás dýchá atmosféra připomínající westernové scény. Ty nás provázejí i později ve středozemí Španělska.

Tak a jsme tady. Cedula FARO nás vítá, před námi jen úzká silnice olemovaná z obou stran malými domečky. Tady asi lidé moc peněz nemají. Oproti španělskému venkovu je to viditelný rozdíl. Avšak atmosféra je zde úžasná. Ve 20 hod. parkujeme u slavného Moto Clubu Faro.

Namířili jsme si to do otevřených dveří (vrat) baru. Byla tam barmanka a dva motorkáři. Okamžitě nás obstoupili a začali se vyptávat, odkud jsme, a hned nám nabízeli pivo. Ptali se nás, co tam děláme a kde budeme spát. Tak jsme jim dali přecíst petici a že spát budeme v kempu.

„Tak to neexistuje,“ řekla barmanka, „budete spát tady!“ Vzala mobil a někam volala. Asi za hodinu přijel zástupce MC Clubu Faro Jean-Paul. Bylo nám sděleno, že budeme spát v klubu v místnosti pro hosty a že jsme zváni. Pít a jíst na účet podniků. Bylo mi to hloupé, ale nakonec nám nic jiného nezbylo. Přivítali nás úžasně a petici s nadšením podepisovali. Nakonec nám nabídli, že můžeme zůstat, jak dlouho budeme chtít. Jenže nás tlačil čas a potřebovali jsme druhý den odjet. Jean-Paul nás přesto ubezpečil, že kdykoliv budeme mít cestu, musíme se u nich v klubu zastavit. Také jsme tu zanechali vlaječku s vyznačenou trasou naší Protest Ride. Dostali jsme spoustu suvenýrů a zažili bouřlivou noc, plnou příjemných rozhovorů a emocí. Moc se nám odjíždět nechťelo, lhal bych, kdybych tvrdil opak. Dnes nám tachometr naměřil 418 km.

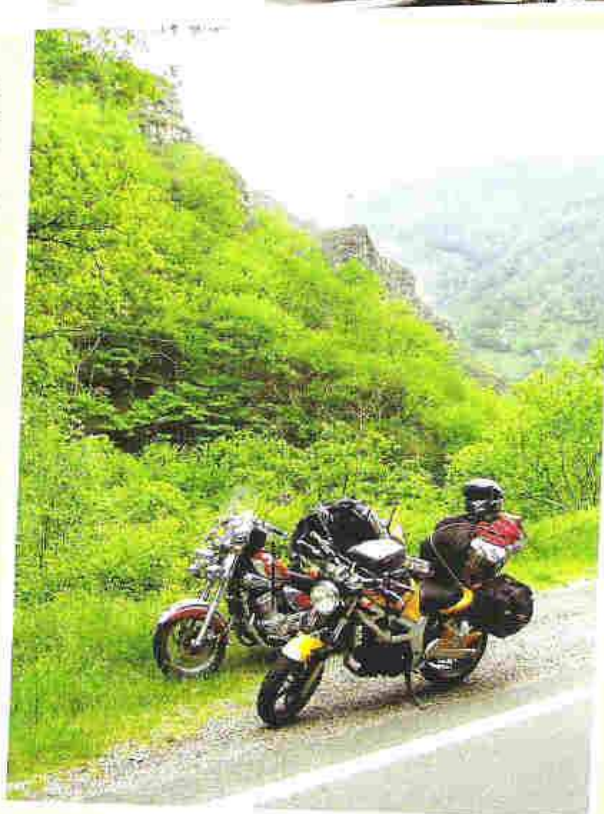
Den třináctý: Ráno bylo hrozné. Probudilo mne šílené pálení žáhy, které mělo na svědomí to jejich sice dobré, ale nasládlé pivo. Bylo hrozné vedro, ale zašli jsme si do taverny na toasty a kávu trochu si napravit chuť. Potom jsme čekali na Jeana, byli jsme spolu domluveni. Dostavil se v půl dvanácté ještě v trochu zuboženém stavu. Večer to přehnal. Loučení trvalo pěkně dlouho a stále nás přesvědčoval, ať zůstaneme.

Pak naše cesta vedla na pláž, kde jsme trochu relaxovali. Koupat se nedalo, protože oceán byl příliš chladný. Asi po dvou hodinách jsme se vydali dál směr Elvis a Bajoz. Cestu dále po pobřeží Portugalska jsem byl nucen odmítnout pro kruté bolesti kyčlů a kolena, i páteř už měla dost. Jeli jsme po místních okreskách, ale byl to zážitek. Úzké cestičky, přes ně občas dost velké stádo ovcí, ale zvládli jsme to a ve 22.30 končíme po 293 kilometrech na odpočívadle. Hned vedle byl olivový háj, kam jsme zatlačili motorky a přespal.

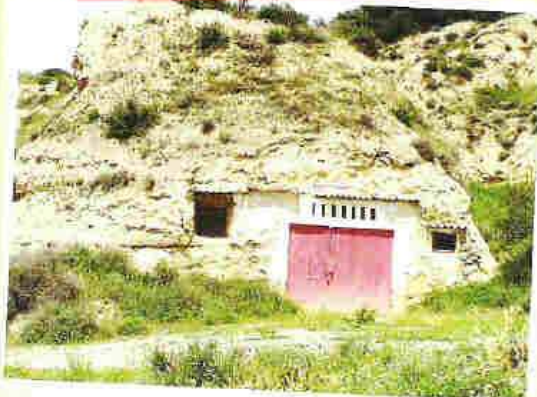
Den čtrnáctý: Vsláváme brzy a asi v 7 vyrazíme po dálnici do Španěl. Kolem desáté děláme pauzu. Mám problémy, začínám za jízdy usínat a vařím si pravé české kafe, které stále vozím s sebou.

Ráz krajiny ve Španělsku směrem do vnitrozemí se dost změnil. Jiné kopce, skály, jiný styl domů. Přibýlo hodně hradů, kolem kterých byla krásná města. Nebyly to stavby jako kolem pobřeží, tady byly miň okrasné (kýčovitě), tady prostě mysleli prakticky a neměli snahu se předvádět, kdo má krásnější a honosnější dům. Také se objevovaly katedrály a nádherné kostely. Projeli jsme dva obrovské národní parky. Jednou větou, je to nádhra.

Dojeli jsme do města Sagiva a v 7 km od něj vzdáleném kempu jsme se zabýdli. Máme najeto 471 km.

Protest Ride 2006

Den patnáctý: Dnes nás čeká náročná cesta do národního parku Navara, potom Pyreneje a Francie. Jede se celkem dobře, ale je děsně vedro, ve stínu 36 stupňů. Zdrželi jsme se ve městě Ayllónu a strávili tam skoro dvě hodiny. Město má zachovalý středověký ráz, který se od 14. století příliš nezměnil. Nádherné, malebné, jedinečné, ale plné turistů. Zajímavé je, že ve středozemí Španělska jsou v každém městě hradby, opevnění, hrad nebo zámek. Pro nás je to nezvyklé.

Cestou potkáváme hodně motorkářů, jinak jsou silnice skoro prázdné. Přesto jsme dnes díky častým a dlouhým zastávkám najeli jen 207 km. Taková odpočinková jízda, díky níž jsme dnes plánovanou Navaru nezvládli. Nevadí, zítra je taky den.

Den šestnáctý: Chráněná krajinná oblast Navara se rozprostírá severovýchodně od města Pamplona. Na severu hraničí s Pyrenejemi, na jihozápadě s oblastí La Rioja, na jihu ji uzavírá řeka Rio Euro a na východě pohorí Sierra de Santo Domingo. Je to ta nejúžasnější část Španělska, kterou jsem viděl. Oblast je obrovská a vyprahlá, hodně si připadáte jako v klasických mayovkách a čekáte jen, kdy se objeví indiáni. Je tu úžasná příroda.

I přesto tady lidé provozují zemědělství. Nechápal jsem, jak mají důmyslné zavlažovací systémy. Hodně chovají i dobytek. Jinak jedete třeba i 250 km a žádná čerpací stanice. Je to dost vzrušující. Obyvatelé jsou ale tvrdí a vypadalo to, že cizince moc rádi nemají.

Takovou koncentraci orlů a supů, co jsem viděl za jeden den, jsem neviděl za celý svůj život. Kaňony jako v Coloradu a na severu husté pralesy. Prostě úžasné. I počasí nám vyšlo nádherně. Jediný problém byl v tom, že se nedostanete přímo do chřtánu roklin a kaňonů, všude jsou zákazy. Být zdravý, tak se tam vydám po srážech i přesto.

Do Francie jsme projeli po překonání Pyrenejí, kde jsme také narazili na vojenskou hlídku se samopaly. Hranici tu tvoří malíčký kruhový objezd v průsmyku. Ptal jsem se sám sebe – proč ti ozbrojení vojáci a kontroly kamionů na cestě? Pak jsme pochopili. Všude vidíme na zdech nápisy „ETA“.

Po překonání hranice si to směřujeme opět po dlouhé době k pobřeží a najíždíme na dálnici směr Bordoux. Tam opět nocujeme na odpočívadle vedle čerpací stanice. Je deset večer a máme toho už plné kecky. Jen doufám, že ty hromy a blesky nás obejdou. Máme dnes v sedlech 397 km.

Den sedmáctý: Bouřka v noci ustala a naštěstí nás obešla, takže jsme zůstali v suchu. Svítí nám Oskárek a nálada je výborná. Vyrážíme na Bordoux a pak na Le Mans. Tento den je ve znamení dálnice, odpočívadel a Brufenů, takže toho moc nevidíme. Chtěli jsme dojet až do Le Mans, ale nevyšlo to, můj zdravotní stav nám to už nedovolil. Hledáme nějaký kemp, avšak máme smůlu. Nakonec jsme to vzdali a zajeli se utábořit do lesa. Máme najeto 534 km.

Den osmáctý: Vstáváme v 6 a v 8 už příjíždíme k bráně okruhu Le Mans. Dvorní nás nepustili, jelikož se připravovali na víkendové závody MotoGP. Z mapy vyčteme, že naše cesta dál povede na Rouen a pak směr Normandie. Počasí se začíná trochu kazit, je pod mrakem.

Přesně v 17.30 se „vyloďujeme“ v Normandii, konkrétně do bývalého města Dieppe. Hurá, zatím neprší a dokonce se snaží i svítit slunce. To však netrvá dlouho a přichází šílený slejvák.

Po chvíli to vzdáváme a zajiždíme do kempu Ault. Už se v tom dešti nedalo jet, byla to hrůza. Až jsme postavili stan, tak přestalo pršet... No nic, klasika – káva a polévka. Ujeli jsme 430 km.

Den devatenáctý: Ráno se nikam nehneme, je děsná zima. Vypadá to, že snad nebude pršet, ale fouká silný vítr. Navíc mne začalo bolet v krku – ještě to nám chybělo. Rozhodujeme se rychle a jednohlasně. Už žádné zastávky u pobřeží, jedeme nejkratším směrem na Brusel a pak domů. Už jsem měl opravdu dost velké zdravotní potíže a to nachlazení tomu nepřidalo, jen se mi zvětšily bolesti kloubů. Nějak to ale zvládnou.

Vyrazíme na belgické hranice a vítr je dost nepříjemný. Déšť je nám v patách, ale my zatím v suchu. V 17 hod. stojíme před Evropským parlamentem. Nechávám tam jen text petice, podpisy si raději беру s sebou. Nikdo z poslanců tady totiž není, všichni jsou ve Francii. Proto se domlouváme tak, že než aby se ty podpisy ztratily, raději je pošlu doporučeně poštou. Později zjišťuji, že to byl dobrý tah.

Pokračujeme k hranici Belgie s Německem, ale brzy byla půlnoc a museli jsme někde přespát. Tak hloupě udělané odpočívadlo jsem za celou cestu ještě neviděl. Uleháme na betonové kostky, které slouží na sezení místo židlí. Máme najeto 572 km.

Den dvacátý: Je asi hodina po půlnoci. Než jsme ulehli, bylo jasné nebe plné hvězd. Nyní nás vzbudila neuvěřitelná průtrž mračen. Během minuty jsme byli totálně promočeni včetně spacáků.

Vyrazíme a hledáme úkryt. Po čtyřech kilometrech, už na německé straně, zastavujeme na čerpací stanici. Tady čekáme až do rozednění, takže vlastně nespíme. Po šesté hodině už je vidno a kupodivu neprší. Vyrazíme směr Norimberk. A po dálnici, už to jinak ani nejde. Je dost pod mrakem a vždy, když zastavíme, nás děšť dožene, a tak nás donutí vyrazit dál a ujet mu. Tak to funguje až do cíle dnešního dne, kterým je městečko jménem Herzogen-Aurach v Bavorsku, kde žije můj strýc. U něho nám bylo tajn a teplo, domů už jen pár kilometrů. Dnes máme najeto 461 km.

Den dvacátý první: Ráno nás můj strýc vyprovází na dálnici - nájezd, kde se spolu loučíme. Tady už nás vítají směrové tabule Plzeň. Je to velice příjemné. Můj stav byl už mizerný, a tak jsem se i těšil, až budu doma.

Cesta ubíhala celkem dobře, ale počasí nám opět nepřálo. Byla zima a opět nás při každé zastávce doháněl déšť. A tak tomu bylo až domů, kam jsme dorazili asi ve 21 hod. Nastalo vítání obřích rozměrů a já se těšil do vany, na kafe, na pořádné jídlo a pak do postele.

Závěr: Naše cesta splnila svůj účel. Nasbírali jsme podpisy pro petici nejen u nás v České republice, ale i ve Španělsku a Portugalsku. Proto jsem je nechtěl nechat na recepci. Jsou pro mne tak vzácné, že bych o ně nerad přišel. Navíc po dojezdu domů zjišťuji, že se strhnul lavinový efekt a lidé začali reagovat na naši cestu hodně pozitivně. Dočetli se o ní v novinách a začali se zajímat o petici a o podepisování. Další podpisy mi ještě přijdou ze Španělska, kde se činí můj dobrý kamarád Rafael.

Ale i kdybychom nenasbírali žádný podpis, tak to mělo smysl. Protože jsem dokázal, že i postižený člověk dokáže kolikrát mnohem víc, než člověk zdravý, a proto není důvod, aby nám úředníci či různí zaměstnavatelé házeli klacky pod nohy.

Ano, měl jsem zdravotní problémy, ale dokázal jsem to. A politici, utápějící finance v neprůhledných rozpočtech, by si měli uvědomit, že ty peníze patří někam jinam. Patří právě tam, kde je lidé potřebují nejvíce.

Existuje snaha přinutit pracovat ty, kteří nechtějí, a na druhé straně my, zdravotně postižení, i když ten zájem máme (a podstatně větší), je nám to odepřeno. A tak je to i s pomocí postiženým dětem a jejich rodinám, s kompenzačními pomůckami pro hendikepované atd., atd.

Mohl bych takto pokračovat hodně dlouho. Domnívám se, že politika sociální pomoci je dlouho vedena špatným směrem. A ti, kdo jsou za to odpovědní? Ti se čechrají jako pávi, ale neprávem.

Tak to je vše a snad najdeme pochopení u více lidí. Děkuji za všechny, kteří se ke mně přidali, děkuji těm, kteří mi pomohli a kteří budou mít snahu pomoci ostatním zdravotně postiženým.

